

Chambre des Représentants

SESSION 1957-1958.

13 NOVEMBRE 1957.

PROPOSITION DE LOI

complétant, par un 4me alinéa, le paragraphe 1er de l'article 35 des lois coordonnées relatives aux impôts sur les revenus.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

Les membres des professions libérales indépendantes et les titulaires de charges ou offices ne disposent pas de revenus constants dans l'exercice de leur profession. Il n'en est pas ainsi des fonctionnaires, salariés et pensionnés, qui, très généralement, jouissent de revenus professionnels fixes ou en progression régulière. Quant aux profits des industriels et négociants, ils ne sont guère sujets à des augmentations anormales ou accidentelles.

La progression des taux de la taxe professionnelle a pour effet d'assujettir les membres des professions libérales à une charge très inégale de l'impôt. Si les revenus, comme c'est fréquemment le cas, varient fortement d'une année à l'autre, l'ablation fiscale, en fonction de la progressivité des taux, comportera des prélèvements sensiblement supérieurs aux cotisations qui eussent frappé les revenus constants ou en régulière progression. Pour un même revenu global durant 10 ans par exemple, ces contribuables seront taxés bien plus fortement que le fonctionnaire ou le salarié.

Précisons par deux exemples :

Des experts commis par justice dressent un rapport qui a réclamé d'eux de longues recherches. Ils n'ont pas demandé ni obtenu de provisions. Le litige terminé, ils vont recevoir les honoraires à eux dûs, honoraires afférents à 5, voire 10 ans d'investigations et de prestations. Du coup, la taxe professionnelle qui va les atteindre en fonction d'un revenu déclaré, tout à fait anormal, sera portée à un taux exorbitant, hors de mesure avec la moyenne du rendement de l'activité professionnelle des intéressés.

Un avocat assume durant de longues années le soin d'un gros procès. Il a le souci de ne pas importuner son client par la réclamation de provisions successives. Aussi bien le

Kamer der Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1957-1958.

13 NOVEMBER 1957.

WETSVOORSTEL

tot toevoeging van een vierde lid aan paragraaf 1 van artikel 35 der samengeordende wetten betreffende de inkomstenbelastingen.

TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

De beoefenaars van vrije beroepen en de titularissen van een ambt of post beschikken bij de uitoefening van hun beroep niet over een vast inkomen. Zulks is niet het geval met ambtenaren, loontrekkenden en gepensioneerden, die nagenoeg zonder uitzondering een vast of geregeld stijgend bedrijfsinkomen genieten. Wat betreft de winsten van de industriëlen, ambachtslui en handelaars, daarbij valt slechts zelden een abnormale of toevallige stijging waar te nemen.

De geleidelijke stijging van de aanslagvoet voor de bedrijfsbelasting brengt mede dat de belastingdruk in zeer ongelijke mate op de beoefenaars van vrije beroepen weegt. Terwijl de inkomsten in zeer vele gevallen van het ene tot het andere jaar sterk verschillen, zal de belastingaftrek, die afhangt van de progressief stijgende aanslagvoet, merklijk meer bedragen dan de belasting, die op vaste of geregeld toenemende inkomsten zou zijn geheven. Bij een zelfde globaal bedrag aan inkomsten over 10 jaar, bij voorbeeld, worden die belastingplichtigen heel wat zwaarder belast dan de wedde- of loontrekkenden.

Twee voorbeelden ter verduidelijking:

Door het gerecht aangestelde deskundigen maken een verslag op, dat van hen langdurige opsporingen heeft geveerd. Zij hebben geen provisie gevraagd en er ook geen gekregen. Als het geschil beëindigd is, ontvangen zij de hun verschuldigde honoraria, welke betrekking hebben op 5 of zelfs 10 jaar opzoeken en prestaties. Dientengevolge zal de bedrijfsbelasting, die van hen wordt gevorderd op grond van de aangegeven, volkomen abnormale inkomsten, een uitermate hoog bedrag bereiken, dat niet in verhouding is tot het gemiddelde rendement van de beroepsactiviteit der betrokkenen.

Een advocaat houdt zich jaren lang met een groot proces bezig. Hij valt zijn klent liever niet lastig door telkens weer een provisie te vragen en het bedrag van de honoraria zal

montant des honoraires sera, pour une large part, fonction de la solution heureuse du procès. Ainsi en matière de dégâts miniers, d'accident de roulage, de litige de brevets ou de marques de fabrique. La perception de ces honoraires exceptionnels va gonfler soudain le revenu professionnel de l'année et porter la cotisation à un taux anormalement élevé, sans aucune mesure avec le rendement moyen de l'activité de l'intéressé tant dans le passé que dans l'avenir.

Il en sera ainsi pour la taxe professionnelle et, par voie de conséquence, pour l'impôt complémentaire personnel.

L'impôt cesse d'être équitable s'il prélève sur des revenus professionnels exceptionnels ou sporadiques un pourcentage nettement supérieur à celui qui serait appliqué aux mêmes revenus normalement étalés sur plusieurs années.

D'où la nécessité d'assouplir la loi pour la conformer à l'équité et à la justice distributive et, à cette fin, d'assigner aux revenus exceptionnels un régime spécial.

Ce régime pourrait s'inspirer heureusement de l'alinéa 2 du § 1er de l'article 35 et de l'alinéa 3 du même §, ainsi libellés :

Alinéa 2 :

« Toutefois, lorsqu'une indemnité payée contractuellement ou non, ensuite de cessation de travail ou de rupture de contrat d'emploi ou de louage de service, est versée totalement au cours de la même année et que son montant imposable dépasse 50.000 francs, cette indemnité n'intervient que pour un cinquième en vue de la détermination du taux applicable; la taxe est ensuite calculée au dit taux sur le revenu total y compris l'intégralité de l'indemnité. »

Alinéa 3 :

« Les rémunérations mentionnées à l'article 25, § 1er, 2°, a, dont le paiement n'a eu lieu, par le fait d'une autorité publique ou de l'existence d'un litige, qu'après l'expiration de l'année à laquelle elles se rapportent sont comprises dans l'ensemble des revenus professionnels imposables de l'année au cours de laquelle elles ont été payées et elles sont taxées au taux moyen afférent à l'ensemble des autres revenus imposables de cette dernière année. »

Le même souci d'équilibre a dicté au législateur l'article 32, § 1er, modifié par l'article 1er de la loi du 18 février 1954 :

« Selon le cas, les revenus de l'année ou de l'exercice imposables sont éventuellement diminués des pertes professionnelles éprouvées pendant les cinq années précédentes ou durant les cinq exercices antérieurs. »

Toujours la pensée d'atténuer les conséquences des soubresauts que peuvent subir les profits et revenus.

S'il n'est pas juste d'atteindre l'indemnité pour cessation de travail ou rupture d'un contrat d'emploi, au taux que comporterait la hauteur de cette indemnité payée en une fois;

s'il n'est pas équitable de frapper à des taux anormaux les rémunérations tenues en réserve par le fait des autorités publiques ou de l'existence d'un litige, alors qu'en réalité ces revenus sont afférents à plusieurs années;

s'il convient d'autoriser le redevable à imputer, en diminution de ses profits ou revenus professionnels réels, les pertes subies durant les cinq années antérieures;

dan ook grotendeels afhangen van de gunstige afloop van het proces. Zo gaat het vaak bij processen over mijschade of verkeersongevallen en bij geschillen omtrent octrooien of fabrieksmerken. Door deze uitzonderlijke honoraria gaan de bedrijfsinkomsten voor het betrokken jaar plots stijgen en bereikt de heffing een abnormaal hoog bedrag, dat geenszins in verhouding is tot het gemiddelde rendement der activiteit van de betrokkene, zo in het verleden als in de toekomst.

Hetzelfde geldt voor de bedrijfsbelasting en bijgevolg ook voor de aanvullende personele belasting.

Wanneer bij de belasting van buitengewone of sporadische bedrijfsinkomsten een percentage wordt afgetrokken, dat merklijk hoger ligt dan wat zou afgehouden worden, indien dezelfde inkomsten normaal over verscheidene jaren waren gespreid, is die belasting niet rechtvaardig meer.

Wil de wet beantwoorden aan de eisen van recht en billijkheid voor een ieder, dan moet zij worden versoepeld in een bijzondere regeling voor de uitzonderlijke inkomsten.

Die regeling kan best worden ontleend aan het 2de en het 3de lid van § 1 van artikel 35, die luiden als volgt :

2de lid :

« Wanneer echter een al dan niet contractueel betaalde vergoeding, ingevolge staking van arbeid of bediendencontract- of dienstverhuuringscontractbreuk, in de loop van hetzelfde jaar volledig uitbetaald wordt en het belaste bedrag ervan 50.000 frank te boven gaat, komt deze vergoeding bij het bepalen van de toepasselijke aanslagvoet slechts voor één vijfde in aanmerking; de belasting wordt daarna tegen die aanslagvoet berekend op het gezamenlijk inkomen met inbegrip van het volle bedrag van de vergoeding. »

3de lid :

« De in artikel 25, § 1, 2°, a, vermelde bezoldigingen waarvan de uitbetaling door toedoen van een openbare overheid of van het bestaan van een geschil, slechts heeft plaats gehad na het verstrijken van het jaar waarop zij betrekking hebben, worden opgenomen onder de gezamenlijke belastbare bedrijfsinkomsten van het jaar tijdens hetwelk ze werden uitbetaald en ze worden belast tegen de gemiddelde aanslagvoet welke betrekking heeft op de gezamenlijke andere belastbare inkomsten van laatstbedoeld jaar. »

Aan hetzelfde streven naar een billijk evenwicht is het toe te schrijven dat de wetgever heeft voorzien in artikel 32, § 1, gewijzigd bij artikel 1 van de wet van 18 februari 1954 :

« Naar het geval worden de inkomsten van het belastbare jaar of boekjaar desgevallend verminderd met de gedurende de vijf vorige jaren of tijdens de vijf vorige boekjaren geleden bedrijfsverliezen. »

Ook hier blijkt weer het verlangen, de gevolgen van onverwachte sprongen, die zich in winsten en inkomsten kunnen voordoen, draaglijker te maken.

Zo het niet rechtvaardig is op de vergoeding wegens staking van arbeid of wegens bediendencontractbreuk de aanslagvoet toe te passen waartoe de grootte van die ineens uitbetaalde vergoeding aanleiding zou geven;

zo het niet billijk is een abnormale aanslagvoet toe te passen op de bezoldigingen, waarvan de uitbetaling door toedoen van de overheid of van het bestaan van een geschil wordt opgeschorst, terwijl die inkomsten in werkelijkheid betrekking hebben op verscheidene jaren;

zo het past dat de belastingplichtige wordt toegestaan de tijdens de vijf vorige jaren geleden verliezen van zijn werkelijke winsten of bedrijfsinkomsten af te trekken;

il convient, pour des raisons similaires, d'assurer aux titulaires de professions libérales une application équilibrée de la taxe professionnelle. C'est d'autant plus indiqué que l'activité de la plupart des intéressés se limite à une tranche relativement limitée de la vie.

C'est pourquoi nous proposons d'appliquer à ces rémunérations anormales un régime spécial, inspiré des dispositions légales préappellées.

dient, om gelijkaardige redenen voor de beoefenaars van vrije beroepen te worden voorzien in een evenwichtige toepassing van de bedrijfsbelasting. Een reden te meer daartoe is dat de meeste betrokkenen maar op een betrekkelijk beperkt gebied werkzaam zijn.

Wij stellen derhalve voor, aan de hand van de hoger vermelde wetsbepalingen, te voorzien in een bijzondere regeling voor bedoelde abnormale inkomsten.

M. PHILIPPART.

PROPOSITION DE LOI

Article unique.

Après le 3e alinéa du § 1er de l'article 35 des lois coordonnées relatives aux impôts sur les revenus, le texte ci-après est intercalé :

« Si les rémunérations visées à l'article 25, § 1er, 3e,
 » dépassent de 20 % la moyenne des rémunérations des
 » trois années précédentes, soit que certains revenus soient
 » afférents à des prestations échelonnées sur plusieurs an-
 » nées ou encore en cas où ils présentent un caractère excep-
 » tionnel, le redevable peut répartir l'excédent par tiers sur
 » l'année objet de sa déclaration et sur chacune des deux
 » années suivantes. »

WETSVOORSTEL

Enig artikel.

Na het derde lid van § 1, van artikel 35 der samengeordende wetten betreffende de inkomstenbelastingen, wordt volgende tekst ingevoegd :

« Indien de in artikel 25, § 1, 3e, bedoelde inkomsten
 » 20 % meer bedragen dan de gemiddelde inkomsten van
 » de vorige drie jaren, hetzij wegens het feit dat sommige
 » inkomsten betrekking hebben op prestaties, over verschei-
 » dene jaren gespreid, hetzij die inkomsten als uitzonderlijk
 » zijn aan te merken, mag de belastingplichtige het over-
 » schot in drie gelijke delen verdelen over het jaar waarop
 » zijn aangifte betrekking heeft en over elk van de twee
 » daaropvolgende jaren. »

M. PHILIPPART.
 J. DISCRY.
 J. DE SAEGER.
 A. FIMMERS.